

NARODNI ZEMALJSKI MUZEJ

U ZAGREBU.

Prva misao, da se u Zagrebu podigne narodno-književno društvo a uz njega nar. zem. muzej potekla je od dra Ljudevita Gaja, probuditelja nove književne dobe u Hrvatskoj. Ovaj velezaslužni muž, slavnim Kolarom obodren, još g. 1829 pozva rodoljube, neka se čim prije i odlučno toga posla prihvate; a pošto za tada nije još bilo tomu podhvat u društvenoga zastupnika, obrati se on na zagrebačku pravoslavnu akademiju, i učini ju privremeno pokladnicom tih svojih namjera. (*V. Danicu od 15 veljače 1836, br. 33*). U koliko se tiče muzeja, da mu je odmah narod u susret došao, dokazuju nam njeke dragociene bilješke, koje su se srećno sačuvale u arhivu nar. muzeja, u kojih su ostali označeni prvi darovi ovom zavodu prikazani. Dne 24 svibnja 1830 Adolf *Ladenhufen*, ljekar u Kutini, odpravi na pravoslavnu akademiju u tu svrhu 31 stari novac i više drugih arheoloških predmeta; a 26 srpnja iste godine g. *Kisilk* iz Brezovice posla istoj akademiji u istu svrhu 36 srebrnih i bakrenih rimskih novaca. U koliko i kako su dalje rasle muzejalne sbirke, to nam nije moguće točno označiti, pošto su spisi propali, koji bi nam mogli to kazati.

S izdavanjem *Narodnih Novina* (10 prosinca 1834) i *Danice*, koje bilježi prvi zamet novije hrvatske književnosti, sinu i razvi se misao o ustrojstvu nar. muzeja sve više trudom i sada njezina začetnika. Dr. Gaj, ohrabren uspjehom svoga književnoga rada, podje dalje, te sliedeće još godine 1836 podnese hrv.-slav. saboru držanu u Zagrebu od 4 do 17 kolovoza predlog, neka bi ustrojio učeno društvo: *odkuda bi se složnom voljom i moćom svih*

prijateljah narodne izobraženosti ilirske velika občinska knjižnica i narodni muzej podignuo. Sabor rado prihvati taj predlog, te člankom XV izjavi, da se za sada ustroji učeno društvo, *culturam nationalem pro scopo habens*, i izvedenje te svoje odluke povjeri ondašnjemu banu barunu Fr. Vlašiću i biskupu Alagoviću, imenovanu pokroviteljem toga zavoda.

Ali nješto s banova i biskupova nemara, nješto pako s političkih ondašnjih okolnosti i protivna postupanja osriednje vlade, koja nije rado imala nov duševni pokret u Hrvatskoj, zatezalo se oživotvorenje književnoga društva, s kojim se tiesno spajao i zamet nar. muzeja. Narod nepresta zato odpravljati na prav. akademiju obilate darove za ovaj zavod, da tako obodri vladu na njegovo konačno osnivanje. Spomenut nam je bar nještoje važnije darove tada za muzej prikazane. Antun Kukuljević, vrhovni ravnatelj zemaljskih škola, 11 srpnja 1837 zahvali se Pavlu Keresztury-u zato, što je ovaj odlučio bio prikazati svoje stare novce kupljene na dražbi ostavštine pokojnoga zagr. biskupa Alagovića: *ad locupletandum amplius in dies accrescens nationale nostrum museum*. Keresturi darova tada 114 srebrnih i 54 bakrena novca starinska. Iste g. 1837 viećnik Josip Krmpotić darova 54 sreb. i bakr. novca, a malo kašnje opet 86. God. 1839 Dragutin Pavić, opat i kano-nik u Djakovu, uz prednji poklon (?) doda još 250 raz-nih starih novaca itd.

Medjutim je slavne uspomene gr. Janko Drašković 1 ožujka 1838 položio temelj u Zagrebu narodnoj Čita-onici, s namjerom navlastito, da uzbudi narodnu sviest i ljubav za sve, što se narodnoga duševnoga razvitka ticalo. Nastojanjem biskupa zagr. Haulika ožujka g. 1841 sklo-pilo se društvo za *promicanje poljodjelstva u Hrvatskoj*, koje se još iste godine 24 lipnja nazvalo: *hrvatsko-slavonsko gospodarsko društvo*. Uz čitaonicu sliedeće godine 10 i 11 veljače 1842 stupi u život jošte *Ilirska Matica*, imajući za cilj poglavito, da kroz narod širi narodnu knjigu i ozbiljnu nauku. Svi ovi zavodi nastojali su pojedince, da u koliko se njihova zvanja ticalo, što više doprinesu na-predku domovine. Na njihove se pozive narod sve većma

odazivao. Dobrovoljni su se prinesci sakupljali za nabavu muzealnih predmeta i pokućstva, a svakojake su se stvari u dar prinosile istim zavodom i prav. akademiji, te još se više obećavalo, kad bi se stalno uztrojio zavod pod imenom nar. muzeja. Drago nam je ovdje spomenuti znamenite rieči, kojimi počima članak velikoga darovatelja nar. muzeja, *Stjepana Mlinarića*, u ilir. nar. novinah od 18 pros. 1841, br. 101: „*Zar mi tu riečcu narodni museum još nebi smjeli čuti? sada il nikada;*“ te je bodrio, da se jednom stavi temelj ovomu zavodu u svih strukah, a žalio, što se naše stvari po svietu raznašaju, navlastito u Beč i u Peštu, da tudju golotu zaodiju. Najviše su međjutim rasle sbirke nar. čitaonice i pravoslavne akademije. Čitaonička knjižnica g. 1843 bila je već prilično knjigami obskrbljena, a i kod nje i kod pravoslavne akademije sakupilo se bješe dosta starina i knjiga, a kod gospodarskoga društva prirodina. Iz ostavšega nam drugoga svezka kataloga darovanih novaca zagr. čitaonici za muzej, učinjenoga g. 1843 po M. Sabljaru, vidi se, da se tu tada čuvalo preko 1000 starih novaca, a da je uz to još iste godine Stjepan Jesenković, novski župnik u Slavoniji, doprinio bio na dar muzeju 77 komada itd. Ali veliku pripomoć numismatičkoj sbirki dala je prodaja sbirke Leopolda Welzla od Wellenheima, koja se siečnja 1846 u Beču ovršila. Da se iz nje za naš nar. muzej nabavi ono barem, što je na slavenstvo a na naše navlastito strane spadalo, stavi se odvažno raditi slavni muž, veliki dobročinitelj ovoga zavoda, barun Metel *Ožegović*, onda u Beču. Najprije pozva on na dobrovoljne prineske ondješnje narodnjake, a kašnje i ovdješnje rodoljube. Njegovim dakle nastojanjem sabrala se liepa svota od 1158 for. i dva dukata u zlatu, na koju su prinili bis. zagr. *Haulik* 200 fr., bis. senj. *Ožegović* 100 for., knezovi Miloš i Mihajlo *Obrenović* 110 for., gr. Fr. *Drašković* 50 for., sam Met. *Ožegović* 50 for. itd. S tom se svotom kupilo do 575 slavenskih starih novaca i nekoliko numismatičkih djela, te se sve predalo zagr. čitaonici, da čuva, dok se muzej zavede. Po svjedočanstvu Vukotinovića M. *Sabljar* svojim darom ruda i ljuštura postavi u ovo doba čvrst temelj

sbirci prirodoslovnoj, koja bje u napreda darovi i skrblju dra Rakovca sve više pomnožana.

Ovaj zamašan napredak svih muz. sbiraka, naime arkeologičkih, prirodoslovnih i knjižnice dade povod, te se poče ozbiljno misliti o osnovanju muzeja kao samostalnoga zavoda. Za to najprije trebao prikladan stan. Bude dakle 26 velj. 1846 u tu svrhu na dionice kupljena liepa palača grofa Drag. Draškovića Trakošćanskoga za obaljenu cieniu od 25,000 for., te prozvana narodni dom. Tu bje odmah smješteno sve, što se gdje god, osim pravoslovne akademije, sakupilo za nar. muzej u arkeologičkoj, prirodoslovnoj i diplomatskoj struci i za knjižnicu. Narod bude o tom proglasom obavješćen, te od sada postadoše darovi za muzej sve češći i znatniji. Njehkih bar darova ne smiemo mukom mimoići. Još iste godine 22 travnja posla Sime *Heiman* iz Ljubljane 200 starih novaca; Stjep. *Mlinarić* duh. pomoćnik u Zagrebu a sada kanonik i župnik u Dubravi 1 srpnja izruči 7 zlatnih, 311 srebrnih i 1005 bakrenih novaca; u isto doba Gotthard bar. *Proff Irnički* posla 100 grčkih i rimskih, 28 ugarskih novaca, 3 francezke banke i dosta drugih starina, a kašnje doda k tomu mnogo više; Ivan *Kargačič* iz Novoga u Vinodolu (studena) tri zlatna, 57 sreb. i 140 bak. novaca; Alois *Ladenhaufen* iz Kutine 9 prosinca: liepu sbirku raznih arkeologičkih predmeta itd. I knjižnica se ove godine liepo obogati. Nikola *Kos* jurasor darova 80 knjiga; knez *Lubomirski* 13, pomenuti *Mlinarić* 1600 knjiga, 4 rukopisa i dosta drugih starodavnih listina i slika, kojimi tako stavi prvi temelj muz. pinakoteci itd. I prirodoslovne sbirke započete Sabljarem bile su se medjutim darovi veoma umnožile. U muzealnih spisih nalazimo zabilježen kao najstariji dar za ovaj muz. odsjek onaj g. dra. Karla *Zipsera*, koj 9 srpnja 1841 posla veliki sanduk raznoga kamenja (*Oricto geognostica mineralia*). Otvorivši se muzej, darovi su i za ovu struku tekli sve bujnije. Listopada 1846 Ivan *Malin* izruči 10 amerikanskih ptica; Gjuro *Matizović* kosti mamutove iz Mitrovice; o. Fr. *Jukić* 30 komada bosanskih ruda; studena pomenuti *Kargačič* 5 komada okamina i 2 zoologička; prosinca dr. Kajetan *Petter* prof. u

Zagrebu više od 80 vrstih okamina; Toma *Laurinšek* 13 komada zoologičkih itd.; a po Rakovčevu izvješću u Nar. Novinah od 12 kol. 1846 br. 64 najveće se bjehu do tada odlikovali u darivanju za sbirku zoologičku: Vjekoslav *Štauduar*, varaždinski prisjednik; za entomologičku: Pavao *Hatz* trgovac u Zagrebu; za botaničku: Kajetan *Petter*; za mineralogičku: isti Pavao *Hatz*, Ante *Mažuranić*, bis. *Haulik*, pomenuti *Petter* i *Štauduar* i Ljud. *Vukotinović*; za geognostičku: isti *Haulik*, *Vukotinović* i *Hatz* mlađji; za okamine: Drag. *Pogledić*, Fr. *Žužel*, Drag. *Rosner* upravitelj ruda u Radoboju, Albin *Kiepack*, A. *Uhernik*, Fr. *Zengeval*; a za ljusture i kukce M. *Sabljar*. Najveća i najvažnija bješe medju ovimi sbirkami mineralogička, koja je imala tada oko 1000 komada, te ova bje odmah i u red stavljena po prof. Kajetanu *Petteru* polag Mohs-ova sustava. Medju svimi do sada pomenutimi darovatelji prvo je mjesto zauzimao i kašnje za ovaj zavod velezaslužni muž Miho Sabljar, koga je sam Ljud. *Vukotinović* s razlogom još 4 ožujka 1846 u Nar. Novinah ovako slavio: „*koi promotri imena darovnika, on će odmah uviditi, da je g. major Sabljar u svakoj struci najviše darovao; i zaista i jest tako. G. major Sabljar domorodac je pravi, koi za se ništa neradi, nego sve za korist domovine, za korist čovečanstva. Njegovo serdce tako je plemenito, nedužno, smireno i od svake oholosti prosto, da on ni nemisli, da bi ga tko naplatio ili pohvalio za to, što sve svojoj domovini daje*“ itd.

Ovdje nesmiemo ni to zamučati, da naime kašnje, pokle bje kupljen narodni dom, našlo se i takovih rodoljuba, koji su svoje dionice umah veledušno nar. muzeju poklonili. Prvi medju takovimi dolazi Josip *Kuković* biskup djakovački, koj još 13 ožujka 1847 izruči upravi muzeja 50 svojih dionica (1250 for.) u dar. Njegov primjer namah su sliedili: Ciprian *Švagel* 1, Balt. *Korbar* 1, Teod. *Radosavljević* 1, Tadia *Brkić* 1, Krsto *Stanković* 4, Josip *Šrott* 4, bis. Mirko *Ožegović* 20, Met. *Ožegović* 10, gr. Gj. *Oršić* 10, Mat. *Vuković* 4, Mir. *Pendelin* 4, Ljud. *Farkaš* 1, Vjek. *Babukić* 1, Janko *Briglević* 2 itd., tako da do 23 studenoga 1850 već bješe poklonjene 804 akcije, to jest 20,100 for.

Upravu nar. muzeja umah g. 1846, čim ovaj zavod stupi u život, preuze u svoje ruke gospodarsko društvo, koje za taj posao izabra osobiti odbor; no ovaj povjeri pravo rukovodstvo onoga zavoda tajniku društva dru. D. Rakovcu s naslovom muzealnoga čuvara. Dr. Rakovec bio je jamačno dosta izobražen muž, valjan odvjetnik i do njekle upućen u prirodoslovne znanosti, te je dosta doprineo za obogaćenje prirodoslovnih sbiraka muzealnih; ali zabavljen gospodarskim i odvjetničkim poslovima, od kojih je živio, i sasvim nevješt ostalim strukama, nije ni mogao zavodu od one koristi biti, kao što je onda trebovalo. Zavod ga pako nije još ni mogao dovoljno nagraditi, pošto je sam živio jedino o blagodati gospodarskoga društva i o dobrovoljnih prinescima, koji su jedva za nabavu pokućstva dostajali. Nije mu dakle moglo biti pravoga života bez stalne podpore od strane zemaljske vlade. U sjednici dakle zem. sabora od 4 ožujka 1849 bje odlučeno (§ 35), da se ima iz zemaljskih novčanih sila dati podpora: *toli jur obstojećim toli utemeljiti se imajućim zemaljskim zavodom.* U smislu toga zaključka gospodarsko društvo 25 svibnja i. g. obrati se na bansko vieće, te izkazav mu, da nemože dalje muzeja pomagati, zamoli za ovaj zavoj stalnu podporu. Dobre uspomene Mirko *Lentuluj*, ondašnji banski namjestnik, dozvoli još 9 lipnja i. g. 600 for. iz glavne blagajne za muzejske potrebe, pišuć u dotičnom odpisu na Rakovca ove znamenite rieči: *sramotno bi bilo za narod naš, da tako koristni zavod, kao što je naš narodni muzej, neimajući podpore, veresije lišen, propadne; ne samo sramotno, već i od velike štete bi bilo za domovinu, da nestane zavoda, koji se nazvati može maticom svih uspomene vrijednih starinah, duševnih i materialnih umjetnih proizvodah.* I sljedeće godine 1850 bansko vieće dopita istu svotu, te je u isto vrieme izplaćivalo dva for. na dan M. *Sabljaru*, koj je uređivao novčanu sbirku, a Fr. *Čegetku* i Jur. *Križaniću* po 1 for. na dan svakomu za popisivanje knjiga. Nu odpisom banskim od 17 veljače 1851 sve je to bilo obustavljeno, dokle sabor nenaznači svotu, koja bi se u smislu njegova zaključka od g. 1849 imala pružiti muzeju u pomoć. Uredjenje knjižnice nastavi

1 svibnja 1854 M. *Bogović* kao privr. knjižničar do lipnja 1855. Tada zem. vlada doznači 300 for., da tim uredjenje knjižnice pospieši; a M. Sabljara i takovim se poslom zabavljao. Vlada je i nadalje to uredjenje podpomagala, te 22 srpnja 1858 doznačila 300 for. za Ivana Žigrovića, koj je u tom poslu radio; 11 rujna i. g. 450 for. i 15 srpnja 1860 opet 210 for. Ali sav taj rad udari u bah, nješto iz nevještine bar nekotjih radnika a nješto, jer se i ono, što se na njeki način uredilo bješe, zapustilo, nečuvalo, te opet pomješalo, razbacalo, i do samih cedulja razderalo.

Medjutim su naše sbirke i sprave sve više darovi rasle. Dane *Stanisavljević* pokloni siečnja 1850 muzeju sve sprave potrebite za lučbarnicu, kojim danas nema više ni traga, i 14 dotičnih knjiga. Iste godine Pio *Titius* vojnički kapetan u Spljetu posla mnogo ljustura i morskih trava; Valen. *Plemel* 200 trava iz Kranjske i 10 zoologičkih komada; dr. Ljud. *Gaj* mnogo minerala iz Bosne; Mijat *Stojanović* dosta okamenjenih školjka itd. Dne 9 veljače 1851 izruči dr. Antun *Pavić*, lječnik u Požegi, 115 kukaca itd. Pravoslavna akademija morala je po nalogu banskoga vieća od 11 travnja 1850 izručiti Rakovcu sve, što se ovdje čuvalo za nar. muzej. Nješto izruči, na pr. više od 5000 starih novaca, nješto propadne, a knjige si pridrža. I zem. vlada, akoprem je obustavila bila urednu podporu, pomagala je znanstvena iztraživanja po zemlji; god. 1852 nagradi M. Sabljara, koj proputova granicu, hrv. primorje i Dalmaciju, i mnogo toga pobra za sve muzealne sbirke. Iste godine i g. 1855 pruži po 600 for. Vukotinoviću i dru. Slosseru, da obidju zapadnu stranu Hrvatske, i saberu privodnine. G. 1854 dopita podporu i Iv. *Kukuljeviću*, da putuje van zemlje i kupi za muzej.

Na korist razvoja nar. muzeja dosta je u ovo doba radilo i društvo za povjest jugoslavensku, g. 1850 utemeljeno. Ovo zaprosi 22 siečnja 1854 vladu: da se nar. muzeum proglasi zemaljskim, i da se zemaljskim troškom uzdržava; da se za knjižnicu društvenu, koja već preko 10,000 svezaka i za sbirku novčanu, koja 28,000 komada broji, postave plaćena dva čovjeka, koji će ih urediti. Vlada tada nije ni mogla konačno riešiti muzealne stvari, pošto se

već od davna radilo o tom, da se sva književno-ekonomička društva u Zagrebu, naime muzej, matica ilirska, gospodarsko društvo, društvo za poviest jugoslavensku, narodni dom, knjižnica akademička i književno društvo hrv.-slav., u jedno spoje i uredi, o čem je ona živo nastojala, a sve zapinjalo navlastito o tom, što su se ta društva medju sobom za prvenstvo otimala.

Koncem godine 1854, naime 22 studenoga preminu *dr. Dragutin Rakovec*. muzealni čuvar u četrdesetoj svojoj godini, ostavivši u dar nar. muzeju svoju bogatu knjižnicu, koju 14 prosinca i. g. njegova supruga muzeju dostavi. On je za mlada pomagao u zametku Nar. Novine bujnom pjesmom i znanstvenimi članci; gospodarsko društvo, čim se ustrojilo, uze ga za svoga tajnika, te je uređivao *mjesečni gospodarski list*, kašnje *gospodarske novine*. Gospodarsko društvo u sjednici svojoj od 24 studenoga 1854, imenovav mjesto Rakovca svojim tajnikom dra. *Praunšpergera* postavi ga i muzealnim čuvarom za prirodoslovne sбирke, a M. Sabljara čuvarom za arkeologičke i ostale; prisvajajući si to pravo proti zahtjevu književnoga društva, koje se tada ustrojavallo, s toga što je ono do sada s muzejom neprekidno ravnalo i *jer, kako je obće poznato, jedini pokojni Rakovec i major Sabljari stvorili su dosadašnji tako rečeni muzeum*. I jamačno gospodarsko si društvo s razlogom to pravo prisvajalo, pošto ono učinilo bješe osim truda i brige još najveće novčane žrtve za nabavu navlastito muzealnoga pokućstva.

M. Sabljari ostavi nam zabilježen iznos novčane sбирke, kako je bila za Rakovčeve smrti. Bilo je tada (8 svibnja 1855): 3 zlatna velika, 37 zlatnih srednjih, 28 zlatnih malih novaca, 8 dvoškuda, 173 škude, 131 for., 6949 srebrnih malih i 19,175 bakrenih novaca, naime svega 26,504 komada, osim novaca ove godine muzeju poklonjenih, nalazećih se tada kod Ljud. Vukotinića. Za nesreću muzeja ravnanje Sabljarovo sada je kratko trajalo. Već rujna 1855 Lj. Vukotinić, od 11 trav. 1855 nasljednik Praunšpergerov kao tajnik gospodarskoga društva, primi naslov privr. čuvara cielog nar. muzeja. Sabljari radi takove nepravde ostavi Zagreb. Ivan Kukuljević u sjednici od 25

rujna 1855 tužnim a živim govorom obavijesti o tom društvo za poviest jugoslavensku, koje u svom zapisniku zabilježi tada ove veoma za Sabljara laskave a zaslužene rieči: *sa žalostju je razumielo ravnateljstvo odlajenje najzaslužnieg muža za narodne naše zavode, koji je za vrieme višegodišnjeg svojeg sudielovanja oduševljenim požrtvovanjem i neutrudljivom brižljivoštu tako u nar. našem muzeu kod sakupljenja i uredjivanja sbirkah, kao i kod društva ovog žertvujući duševne i telesne svoje sile, sigurno pervenstvo zaslužio; zašto ravnateljstvo ovo nemože propustiti istome velezaslužnome mužu ovdje javno najserdačniju zahvalu izreći.* Tiem se umiljati starac zadovolji, povrati se u Zagreb, te nastavi uredjivati novce do rujna 1857, kadno bje sasvim od muzeja uklonjen. Vukotinović, došav na čelo, pokuša i on, da od vlade izposluje stalno ustrojenje nar. muzeja, pošto se gospodarsko društvo bješe odlučno izjavilo, da više za taj zavod trošiti nemože; te uslied njegova predloga muzealni odbor gospodarskoga društva zapita za nar. muzej od namj. vieća stalnu dotaciju od 1500 for., koja se ovako imala podieliti: 600 za čuvara, 400 za njegova pomoćnika, 250 za podvornika, a 250 za pisarnu. Uspje u toliko, što 1 rujna 1857 bje odredjena mjesečna doznaka od 50 for. za čuvara, i 360 for. na godinu za pomoćnika, a 1600 for. za čišćenje prostorija i novo uredjivanje sbiraka. Vukotinović predloži i kašnje, naime 9 svibnja 1858, novu i obsežnu osnovu za ustrojenje nar. muzeja, imajući pred očima skoro samo prirodoslovne sbirke; ali badava. Jedva 5 svibnja 1860 dozvoli mu namj. vieće poslužnika sa 15 for. na mjesec, a koncem iste godine pristane i na to, da si uzme Vormastinia sa 30 for. na mjesec za dva mjeseca. Medjutim imenovan Vukotinović velikim županom križevačkim, studenoga 1860 predloži vladi, da Vormastini ostane s istom plaćom od mjes. 30 for., pod uvjetom ipak: *„da meni nadzorništvo i nadalje ostane: glede obustavljenja pako nagrade moje izviestit ću, kad mi se plaćavel. župana doznači“.* Akoprem tako daleko odsutan, Vukotinović osta ipak privr. čuvarom nar. muzeja tja do 1 travnja 1862, kada bje mjesto njega imenovan pravim čuvarom nar. muzeja Miho Sabljar. Muzej,

više od godinu dana predan u ruke dnevničarske i sasvim nesposobne, nije jamačno mogao napredovati, morao je dapače stradati, kao što se i sbilja dogodilo.

Za Vukotinovićeva ravnanja, dok je on naime u Zagrebu stanovao, njekoje su se prirodoslovne sbirke ne samo sve većma razvile, nego su bile i većim dielom uređjene, prem i tada ne temeljito, pošto treba jih sada na novo proučiti, urediti, i što je najpotrebitije, točno popisati. S druge strane sbirke arkeološkičke i knjižnica, neimajući u upravi ni jednoga skrbnika, ostadoše sasvim zapuštene, a moglo bi se dapače reći, da su kroz ovo dugo vrieme veoma stradale i nazadovale. Zna se po jednom spisu Vukotinovićevu od 1 svibnja 1858, da je nar. muzej imao tada 27,364 stara novca, naime 67 zlatnih, 6890 srebrnih i 17,982 bakrena. Srvnimo li ovaj broj sa gori navedenim od g. 1855, to sliedi, da je već tada bilo mnogo novaca propalo, t. j. 1 zlatan, 391 srebren i 2103 bakrena, osim novaca, koji su, kao što smo spomenuli, onda bili kod g. Vukotinovića, i osim onih, koji su bili od 8 svib. 1855 do 1 sv. 1858, naime za pune tri godine, prispjeli na dar. Istina, ob ovih zadnjih neima točnoga izvješća, pošto za Vukotinovićeva ravnanja prestao bješe običaj oglasivati u N. Novinah dolazeće darove; no ipak ostavši nam muz. spisi svjedoče, da je 1 siečnja 1856 darovao muzeju g. bar. Danilo *Rastić* 4 zlatna novca i 246 drugih; da je 13 veljače 1857 Ivan *Kukuljević* izručio 1 zlatan i 166 drugih dubrovačkih novaca itd., a iz jednoga M. Sabljarovom učinjena popisa poklonjenih novaca od g. 1855 do 9 rujna 1857, jasno je, da je za to vrieme došlo u nar. muzej 6 zlatnih, 308 srebrnih i 2066 bakrenih novaca.

Imenovanjem Sabljarovim za čuvara nar. muzeja pre-stade i nered, koj je muzeom zavladao bio, i uređenje navlastito arkeološkičkih sbiraka, od g. 1857 obustavljeno, opet se kretati poče. Na predlog Sabljarov dozvoli namj. vieće 4 prosinca 1862 društvu za poviest jugoslavensku, da imenuje tri posebna odbora: za starine, za prirodoslovje i za knjižnicu, koji bi se o tom starali, da se dotične sbirke u red dovedu. Odbori, uvjerivši se, da u narodnom domu prostorije nisu dovoljne za dalnji rad i onda, kad

bi se odkazao stan dvorani, u čem opet težkih zaprieka, zamoliše 11 lipnja 1863, da se dopita nar. muzeju za stan staro kazalište s popravkom, kao što je bilo u predlogu sabora od g. 1861.

Sabljar istroši za ovog drugoga ravnanja nar. muzeja, može se reći slobodno, i ono malo ostavših mu fizičnih sila na uređivanje i pomnoženje sbiraka. Koliko je on truda u tom uložio, jasan su dokaz obširni katalogi, koje je u muzeju ostavio, prem danas neupotrebljivi, nješto zato što poslije njegove smrti novci, po njem uređjeni, bili su skoro svi radi zlatnih iskani i izmješani, a nješto i zato što je on sliedio u uređivanju numismatike njeke svoje vlastite nazore, koje se nikako ne slažu sa današnjim razvitkom ove znanosti. Mnogo se pako trudio i sada, da se sbirke muzealne novimi prinesci i darovi obogate, kao što nas uvjerava njegovo obsežno dopisivanje sa rodoljubi iz svih krajeva naše zemlje. S toga nije čudo, što su se darovi za muzej sve više množili. Glavni darovatelji za ovo doba bili su djak. biskup *Strossmayer*, Augustin *Durbešić* u Rieci, biskup *Soić* u Senju, Ivan *Kukuljević* u Zagrebu, dr. Fr. *Rački* itd. za starine; stožernik *Haulik*, Julio *Krcivoj*, dr. Mirko *Šuhaj*, Ferd. *Zerjavić*, *Matica* srbska i česka itd. za knjižnicu; kapetan *Filipović*, udova *Šandor* rodjena *Kukuljević*, c. k. vrh. *komorski sud* itd. za zoologiju; grofica *Kulmerova* itd. za slike. Sabljárova je zasluga, što sbirka Iv. Diericha iz Siska sada riesi naš arkeologički odsjek; da postane muzejska i u tudje strane ne prodje, potrude se najprvo Vjekoslav *Štauduar*, sisački veliki sudac, i ondješnji trgovac *Šestić*, da u istom Sisku saberu zahtjevane za nju novce; a pošto se u Sisku nije moglo više od 450 for. u tu svrhu sakupiti, priteče jim u pomoć Sabljar, komu podje za rukom sabrati, što je jošte manjkalo. I ta sbirka, prvo Sisku namienjena, privoljenjem sisačkih rodoljuba bude u naš nar. zavod spravljena. Kupila se tada Sabljárovom skrbi za prirodoslovni odsjek velika sbirka ptica od baruna Duray-a; od Vormastina sbirka kukaca i leptira za 480 for. itd.

Po smrti Sabljara, koju isti dan 21 prosinca 1865 oplakaše Narodne Novine, žaleć, što je nar. muzeju tom

nezgodom ponestao njegov *tvorac i nastojnik*, osta naš zavod upravo bez mila i draga. Nješto kašnje povjerena bude pazka na starine i knjižnicu prof. Jagiću, a na prirodne pralječniku dru. Slosseru; ali ovi javni činovnici, mogli su samo sbirke čuvati, i došavše darove spremati. O napredku tu nije moglo biti govora.

Ako sada promotrimo sredstva i upravu našega zavoda za ovo prvo doba njegova života: lasno ćemo se osvjedočiti, da je jamačno čudo, što je i onako uzrasao, kao što upravo jest. Iz početka pa tja do g. 1857 ponajviše je živio o blagodarnosti gospodarskoga društva i o dobrovoljnih prinescih; nješto prije i kašnje o milosti nejednakoj zemaljske vlade, o prinescih i o glavnici, koja medjutim do g. 1866 bila je već uzrasla do 10,715 for. Za ovu doprinesošē navlastito *nj. Veličanstvo* naš premilostivi kralj 2000 for., stožernik Haulik 4000, dobrovoljni prilozu upravo u tu svrhu sabrani 1147, bar. Ambroz Vranjicani 378, Ana Paravićeva rodjena Voikffy 200 itd. Što se pako tiče muz. uprave, ovu je vodio jedini čuvar, drugom službom obterećen, izuzam Sabljara. Čuvar nije dugo imao za svoje djelovanje u muzeju nagrade, te je ovo mjesto u muzeju samo mimogred zapremao. Zgadjalo se pače i to, da ili nije bilo dugo zavodu ni samoga čuvara, ili ovaj je kano činovnik sjedio daleko od Zagreba, i tako bjehu sbirke izložene opasnosti. S druge strane jedini čuvar nije mogao biti vještak u različitim strukah, starinar i prirodoslovac.

Iz ovoga privremenoga stanja izveden je nar. muzej u novije doba.

U saboru g. 1861 bje imenovan osobiti odbor, koj pod predsjedničtvom bisk. Strossmayera sastavi predlog o preustrojstvu nar. muzeja. Sabor si ovaj predlog usvoji člankom 85. te ga malo kašnje sa svojom predstavkom od 24 rujna 1861 podnese kralju na odobrenje. Sabor išao je tada i dalje, te je 17 svibnja iste godine zaključio i kralja zamolio, da blagoizvoli imenovati za muzealnoga čuvara prof. Simu *Ljubića*, tada u službi kod mlet. arkiva (Rieš. čl. CX). Vidio je sabor i to, da narodni dom nije sasvim prikladan za muzej, te je u isto doba odredio,

da se ovaj zavod smjesti u zemaljsku sgradu, nekadanje staro kazalište, i da se ovdje dogradi drugi sprat prama Tuškancu. Ali kao što skoro sve druge, tako i ove satorske predstavke budu arkivalskom prašinom pokrite. Odazvavši se javnomu mnienju pozva dvorska kancelarija napokon 23 ožujka 1864 namj. vieće, da joj podnese potanko izvješće o postanku i o stanju i imetku nar. muzeja. Namj. vieće umah odredi odbor, koj, proučivši ovu stvar, predade obsirno izvješće, u kojem opisa žalostno stanje muzeja, i naglasi, da mora svakojako postradati i propasti, ako se čim prije ove nevolje neizbavi. Namj. vieće nezakasni na tom temelju obavijestiti dvorsku kancelariju, no sve badava. Napokon je sliedeći sabor predstavkom od 9 prosinca 1865 zahtjevao, da se muzej što brže u smislu saborskog predloga od g. 1861 preustroji. Već 2 siečnja 1866 *Njegovo Veličanstvo* premilostivi kralj naloži vladi, da onu organičnu ustanovu saboru predloži, te onda za odobrenje i uzakonjenje podnese. Vlada dakle predloži osnovu uz njeke sitne preinake zem. saboru, koj ju u istom obliku primi, dodav samo k § 14: *plaće osoblja muzealnoga ustanovljuje akademija.* Ova je zakonska osnova previšnjim odpisom od 4 ožujka 1866 potvrđjena i za tim uzakonjena. Napokon odredi sabor godišnju dotaciju zem. nar. muzeju, naime 140 for. za muz. pisarnicu, 200 for. za male potrebštine, 100 for. za ogriev, i 1000 for. za znanstvena putovanja i nabavu povećih sbiraka.

Isti dan bješe potvrđjena i pravila jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti. Po § 1 muzealnih pravila nar. muzej imao je stajati pod upravom akademije. Ova se dakle umah, čim stupi u život (26 srp. 1866), pobrini, da u smislu muzealne ustanove muzej s nova preustroji. Najprije izposlova kod vlade, da muzealnim stanom bude staro kazalište, i da se dogradi prama Tuškancu, kako je bio sabor od g. 1861 odredio. Zatim se starala, da obskrbi nov zavod sposobnim osobljem, te uz natječaj budu imenovani jednoglasno u akademičkoj sjednici od 29 studenoga 1867 prof. S. Ljubić za pristava u razdjelu arkeologičkom a Spiro Brusina za pristava u razdjelu prirodoslovnom. U isto vrieme bje odlučeno, da se mjesto

čuvara za sada još ne popuni; ali je akademija svojim odpisom od 9 veljače 1868 imenovala prvoga pristava S. Ljubića *privr. glavom i ravnateljem cijeloga zavoda*. Stoprv početkom slijedeće godine 1869 otvori akademija opet natječaj na mjesto pravoga čuvara, te na temelju § 14 muzealnih pravila u sjednici od 3 svibnja 1869 imenova jednoglasno prof. S. Ljubića, dosadašnjega privremenoga, *pravim* čuvarom, i to imenovanje podni umah vis. zemalj. vladi za previšnju potvrdu, koja se još dan danaska očekuje. Da se i ostalo muzealno osoblje popuni, isti privr. čuvar namjesti na temelju § 14 muz. ustanove uz natječaj 31 siječnja 1868 za muzealne podvornike: Eduarda Vormastinia ujedno muz. preparateura, a Floriana Pečnjaka ujedno pazikuću.

Muzealni ravnatelj, čim nastupi službu, daje muzealne sbirke iz narodnoga doma premjestiti u drugu zgradu, saborom odredjenu i dielomice pripravljenju. S druge strane jugosl. akademija izabra između sebe muzealni odbor, koj bi nar. muzeom upravljao; u njem su akademici: dr. Rački, dr. Slosser i dr. Matković; i sastavi muzealni poslovnik za nutrnje muzealno uredovanje. Na predlog privr. čuvara imenova ista akademija i muz. povjerenike u svih stranah naše domovine, daje jim naputak s dotičnim proglasom. I drugo mjesto pristava bude popunjeno imenovanjem dra Gjure Pilara u skupnoj sjednici jugosl. akademije dne 29 srpnja 1870. Imajuć tako muzej svoje osoblje, koje se neposredno brini za uredjenje i umnoženje njegovih sbiraka, i stojeć pod nadzorom vrhovnoga u domovini naučnoga zavoda, zadobi on tiem čvrst osnov svojemu razvitku. Ovo osoblje sada uredjuje sbirke, te će jih po lagano opisati u ovom viestniku, da dodju do znanja i našemu narodu i učenu svietu.

U Zagrebu 1 studenoga 1870.

Prof. S. Ljubić.